

Sijtje heft haar hoofd. Haar ziel is licht als de hemel en wijd tot alle horizonnen toe. In de weide holt een veulen naar de merrie; in de schaduw van een boerderij staan kalfjes; speelgoedlammetjes dartelen bij een hek en uit het gras bij een hek kroelen kuikentjes, gele en oranje-achtige met zwarte vlekken.

Alles bloeit; elk dier is moeder.

Sijtje droomt: Hoytema's gezicht buigt zich over haar heen. Zijn mond neigt naar den haren. In devotie heft ze haar armen op en strekt ze naar hem uit.

En ze zegt, met een stem, gebroken van geluk:

„Ik . . . ik wil mijn kind van U !”

Sijtje droomt. De glimlach is niet van haar gezicht. Ze leeft met haar hoofd in de wolken, haar voeten raken nauwelijks de aarde. Ze let er niet op, dat Verbaan, eerst verdrietig, later boos is over haar herhaalde weigering, bij hem te komen.

Verbaan lijdt, altijd, wanneer een korte verhouding verbroken wordt, vóór hij er genoeg van krijgt. Hij tracht naar de reden van Sijtjes plotselingen ommekeer te visschen, maar Sijtje ontwijkt zijn en ieders gezelschap. Ze wil alleen zijn en droomen; haar eigen gezelschap is haar genoeg. Alleen de kinderen bestaan voor haar; ze zijn de band tusschen haar en haar liefde.

Het is Juni, de maand van rozen en jasmijnen, van klapprozen en korenbloemen en margrietten, de maand met de dronkenmakende weelde van lindebloesemgeur. In de weiden is het pijpkruid uitgebloeid, ook van de doovenetel is de fleur af. Maar in de plaats daarvan staat op hooger, steviger stengel bleekrose en lila valeriaan. De distels bloeien en het citroengele zilverschoon, dat zoo zoet riekt, als honingklaver. Nu de vruchtboomen op enkele plekken na zijn uitgebloeemd, waaien reuken van vlier over dijken en wegen.

Eén keer in de week, dat is vast, gaat Sijtje met de kinderen naar den tuin, kijken, hoe ver de boon en de zonnebloempit van Bertusje zijn, naar de kegels van de kastanje en het groen in de bedden. Twee aan twee stappen de kinderen door de hoge, koele gang, die ook koel en schemerig ligt door het loof van iep en kastanje. De jongens zijn het leukst, ze stellen in alles belang.

„Vlier, dat's nou vlier”, leert Hans zijn buurman Flip, den onverschillige en hij wijst naar de witte paraplutjes, die op de bladeren liggen.

„O, ruik jullie es,” zegt Sijtje en ze vergeet, dat het kinderen zijn tegen wie ze spreekt.

Wat is alles gegroeid en wat zijn de populieren vol. In den sterken wind duikelen de blaren als golven over elkaar; de toppen nikken als korenaren.